

Den Opgave, som ifølge Anklageprincippet tilfalder den offentlige Anklagemyndigheds Organer, indbefatter Fremskaffelse af de Oplysninger, som ere nødvendige til at rejse Anklage for den dømmende Ret, derunder Paakaldelse af den Medvirkning af Undersøgelserdommeren, som Loven hjemler, dernæst Beslutning om Anklagen og dennes Formulering overensstemmende med de langt strengere Fordringer til Nøjagtighed og Fuldstændighed, som den ny Ordning maa kræve, end der stilles til vor nuværende Rets Aktionsordrer, endelig Anklagens Gennemførelse baade fra den faktiske og retlige Side for den dømmende Ret. Dette sidste har i den ny Proces en ganske anden og ulige vigtigere Betydning end i den nugældende Ret Aktors Virksomhed ifølge Aktionsordren. Hovedopgaven bliver i Medfør af Mundtlighedsprincippet at føre Beviserne frem umiddelbart for den dømmende Ret; der er ikke længere Tale om et blot Referat eller Sammenstilling af Bevismateriale, som forudsættes fuldstændig skaffet til Veje under Forundersøgelsen. Denne Del af Opgaven faar saa meget større Betydning, som Opgivelsen af den Bestræbelse for at opnaa den Sigtedes Tilstaaelse, som den nugældende Rets inkvisitoriske Forhør forudsætter, medfører, at det meget oftere end nu vil komme an paa at samle og fremføre for Retten et Materiale, hvorpaa et Indiciebevis kan bygges. Der til kommer endvidere Haandhævelse af Anklagens Interesser med Hensyn til og under Anvendelsen af de Retsmidler, Loven hjemler, og navnlig i Paaankeinstansen, samt endelig Omsorgen for en Straffedomms Fuldbyrdelse.

For at en saadan Ordning af Straffeprocessen kan virke uden at udsætte de Samfundsinteresser, det gælder om ved Strafferetsplejen, for alvorlig Fare, maa de Myndigheder, i hvis Haand Anklagehvervet lægges, ikke alene være i Besiddelse af Egenskaber, som yde Garanti for juridisk og teknisk Dygtighed i denne Retning, men de maa ogsaa være saaledes organiserede, at der kan ventes den størst mulige Kraft og Energi i Hvervets Udførelse. Dette forudsætter to Ting, dels at Hvervet henlægges til Myndigheder, der kunne ventes at ville koncentrere deres væsentlige Interesse om denne særlige Opgave, dels at disse forenes til en saadan Enhed, der ikke kan efterlade Tvivl om, hvor den drivende Kraft, Sjælen i Virksomheden skal søges. Det vilde selvfølgelig være en Misforstaaelse, om man for den Sigtedes Skyld

vilde lægge an paa at svække Anklagemagtens Energi. En svag Anklagemagt er ikke og kan ikke være den Sigtedes Ret. Hans Ret er et kraftigt Forsvar mod den kraftige Anklagemagt. Hans Ret er, at saadanne Midler ikke anvendes mod ham, der stride imod hans Anerkendelse som Part; men det er ikke hans Ret, at de Midler, der ikke komme i Strid hermed, anvendes daarlig. De indirekte Følger af, at Anklagemagten og de dertil hørende Funktioner blive lagte i Hænderne paa Organer, der viste sig ikke at kunne fyldestgøre de Krav, som Anklageprocessen stiller, vilde ogsaa blive til Skade for den Sigtede. Anklageprincippet udelukker ikke og skal ikke udelukke Selvvirksomhed fra Rettens Side, om denne end bør træde i Baggrunden. Loven kan her ikke drage skarpe Grænser. Meget kommer nødvendigvis til at bero paa den faktiske Anvendelse. Jo mere Anklagemagten viser sig sit Hverv voksen, des mere ville Domstolene forblive i deres naturlige Rolle. Jo mindre hint bliver Tilfældet, des mere vil det inkvisitoriske Princip trænge frem ved Forholdenes Magt. Men derved taber den Sigtede da igen den Hovedgaranti, som Anklageprocessen tilsigter at yde ham, at den, der bærer Dommernavnet, ogsaa virkelig er Dommer og kun Dommer. Samfundets Interesse kræver en kraftig Anklagemagt, den Sigtedes Interesse Midlerne til et kraftigt Forsvar, og Retfærdigheden endelig kræver, at der over disse, hinanden modvirkende Faktorer staar en virkelig Dommer, der ej ved Forholdenes Magt drives over i en Rolle, som er hans egentlige Kald fremmed. Der er saaledes fra ingen Side noget, som kunde frembyde Modgrunde mod Organisationens af en kraftig Anklagemyndighed.

At de Fordringer, der saaledes stilles og maa stilles til den offentlige Anklagemyndighed, udelukke Muligheden af at henlægge dette Hverv under noget af de alt bestaaende Organer for den offentlige Magt, vil næppe forekomme tvivlsomt.

Den Myndighed, paa hvem Tanken i saa Henseende nærmest kunde rettes, er Amtmanden. Denne har i den gældende Straffeprocess, der jo i Justitssagerne har bevaret visse akkusatoriske Former, Funktioner, der berettiger til at betragte ham som offentlig Anklager. Han tager Beslutningen om Anklagen, og dette er Kærnen i den offentlige Anklagemyndigheds Virksomhed, til hvilken det, der i Processen gaar foran og følger efter, staar i et accessorisk Forhold. Dertil kommer,